

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 40/2019-91

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 42, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 14, 15 a 47 Charty základných práv Európskej únie, čl. 1 a 10 Európskej sociálnej charty, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S 92/2016-103 z 5. apríla 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžk 14/2017 z 19. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2018 elektronicky doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namietala porušenie základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 42, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 14, 15 a 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), čl. 1 a 10 Európskej sociálnej charty, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 S 92/2016-103 z 5. apríla 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžk 14/2017 z 19. júna 2018.

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva: *«Sťažovateľ ako uchádzač o habilitačné konanie a udelenie titulu „docent“, ktorý podľa § 76 ods. 3 Zákona o vysokých školách splnil podmienky určené na získanie vedecko-pedagogického titulu „docent“, a zároveň aj ako odborník, ktorý vedecky a pedagogicky pôsobí ako zamestnanec [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ zároveň pôsobí a vykonáva aj funkciu predsedu [REDAKOVANÉ]), žiadosťou zo dňa 17.06.2013 spracovanou v písomnej forme, predložil Pedagogickej fakulte Katolíckej univerzity v Ružomberku (ďalej len PF KU RK), resp. v súlade s § 1 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva školstva Slovenskej republiky č.6/2005 Z. z. o postupe získavania vedecko-pedagogických titulov alebo umelecko-pedagogických titulov docent a profesor v znení vyhlášky č.457/2012 Z. z. (ďalej len „Vyhláška č.6/2005 Z. z.“), predsedovi*

Vedeckej rady Pedagogickej fakulty Katolíckej univerzity v Ružomberku [REDACTED], [REDACTED], žiadosť o začatie habilitačného konania v odbore 3.1.14 Sociálna práca. Súčasne s predloženou žiadosťou o habilitačné konanie doložil sťažovateľ PF KU RK v prílohe dotknutej žiadosti aj všetky doklady vyžadované podľa §1 ods.2 a 3 Vyhlášky č.6/2005 Z. z.

Predseda Vedeckej rady Pedagogickej fakulty Katolíckej univerzity v Ružomberku (VR PF KU v Ružomberku) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] na základe žiadosti žalobcu o habilitačné konanie vymenoval so súhlasom VR PF KU v Ružomberku vo veci posúdenia žiadosti a splnenia kritérií sťažovateľa na habilitačné konanie v študijnom odbore 3.1.14 Sociálna práca dňa 26.06.2013 habilitačnú komisiu, ktorá na svojom zasadnutí konanom dňa 22.07.2013 podľa § 1 ods. 15 Vyhlášky č.6/2005 Z. z. preskúmala splnenie všetkých kritérií schválených Vedeckou radou Katolíckej univerzity dňa 17.08.2008 na habilitačné konanie Pedagogickej fakulty KU v Ružomberku a po preskúmaní žiadosti a príloh predložených sťažovateľom vo svojom závere skonštatovala, že sťažovateľ splnil všetky kritériá stanovené na získanie titulu docent a v danom kontexte vydala sťažovateľovi odporúčanie pokračovať v habilitačnom konaní.

Habilitačná komisia po vydaní záverov o splnení kritérií pre habilitačné konanie sťažovateľa zo dňa 22.07.2013 a v zmysle ktorých odporúčala sťažovateľovi pokračovať v habilitačnom konaní, následne na svojom zasadnutí dňa 08.10.2013 na základe pripojených dokladov, oponentských posudkov, odborného posúdenia úrovne prednesenej habilitačnej prednášky a výsledku obhajoby habilitačnej práce, celkove zhodnotila úroveň pedagogickej, vedeckej a publikačnej činnosti sťažovateľa a skonštatovala, že spĺňa všetky podmienky habilitácie na docenta podľa Vyhlášky č.6/2005 Z. z. a v spojení s uvedeným konštatovaním zároveň písomným návrhom zo dňa 08.10.2013 navrhla predsedovi VR PF KU v Ružomberku - [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] vymenovať sťažovateľa za docenta v študijnom odbore 3.1.14 Sociálna práca.

VR PF KU v Ružomberku na svojom zasadnutí konanom dňa 15.10.2013 v bode 3 programu zasadnutia prerokovala v súlade s § 2 ods.5 Vyhlášky č.6/2005 Z. z. návrhy habilitačných komisií na udelenie vedecko-pedagogického titulu docent v študijnom odbore 3.1.14. Sociálna práca a prijala Uznesenie č. 3 k bodu č. 3a), ktorým rozhodla tak, že

sťažovateľovi udelila vedecko-pedagogický titul docent v študijnom odbore 3.1.14 Sociálna práca. Rozhodnutie o udelení vedecko-pedagogického titulu docent v prospech sťažovateľa bolo VR PF v Ružomberku prijaté spôsobom ustanoveným zákonom - tajným hlasovaním nadpolovičnou väčšinou všetkých jej členov. O udelení vedecko-pedagogického titulu docent a úspešnom ukončení habilitačného konania bolo sťažovateľovi dekanátom Pedagogickej fakulty Katolíckej univerzity v Ružomberku vydané potvrdenie, podľa ktorého je žalobca dňom 15.10.2013 oprávnený používať akademický titul „docent“.

Rozhodnutie VR PF KU v Ružomberku o udelení titulu docent žalobcovi spolu s dokladmi o predchádzajúcom priebehu habilitácie zaslal predseda VR PF KU v Ružomberku [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] v súlade s § 2 ods. 4 Vyhlášky č.6/2005 Z. z. rektorovi Katolíckej univerzity v Ružomberku (ďalej len „rektor KU“). Funkciu rektora KU a štatutárneho orgánu PF KU RK v tom čase vykonával [REDACTED]

Podľa § 10 ods. 7 Zákona o vysokých školách v spojení s § 3 ods. 1 Vyhlášky č.6/2005 Z. z. mal rektor KU [REDACTED] na základe rozhodnutia VR PF KU v Ružomberku zo dňa 15.10.2013 s deklaratórnym účinkom udeliť sťažovateľovi titul docent, resp. mu podpísať dekrét o udelení titulu docent, a to do dvoch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia VR PF KU v Ružomberku, t. j. najneskôr do 15.12.2013, napriek tomu tak rektor KU [REDACTED] [REDACTED] neurobil a sťažovateľovi dekrét, predstavujúci hodnovernú listinu preukazujúcu konštitutívne rozhodnutie VR PF KU v Ružomberku o udelení titulu docent, nepodpísal a v rozpore s uvedeným právnym predpisom v lehote dvoch mesiacov vo veci udelenia titulu docent, vôbec nekonal. Navyiac po márnom uplynutí dvojmesačnej lehoty, v rámci ktorej mal [REDACTED] ako rektor KU podľa § 3 ods. 1 Vyhlášky č.6/2005 Z. z. vo veci udelenia titulu docent, ako i vydania dokladu - dekrétu o udelení titulu docent, konať, požiadal listom zo dňa 04.01.2014 VR PF KU v Ružomberku o prehodnotenie rozhodnutia o udelení vedecko-pedagogického titulu docent nie len v prípade sťažovateľa, ale i v prípade iného uchádzača, a to [REDACTED] a následne v rozpore s § 2 ods. 1, 2, 3 a 5 Vyhlášky č.6/2005 Z. z. a bez právnym predpisom priznaného práva, rozhodnutím zo dňa 11.02.2014 habilitačné konanie sťažovateľa prerušil.

Následne sa VR PF KU v Ružomberku na svojom zasadnutí konanom dňa 25.02.2014 v bodoch 4 a 5 programu rokovania zaoberala podnetom/návrhom rektora KU - [REDACTED] [REDACTED] zo dňa 04.01.2014, pričom v oboch prípadoch prijatím Uznesenia č. 4 k bodu 4 ([REDACTED]) a Uznesenia č. 5 k bodu 5 (sťažovateľ) sa zhodne a podporne vyjadrila k svojmu pôvodnému stanovisku s tým, že neboli nájdené žiadne dôvody na zmenu jej rozhodnutia a zároveň v oboch prípadoch potvrdila splnenie podmienok pre udelenie vedecko-pedagogického titulu docent, ktoré sú podľa vedeckej rady fakulty v súlade s platnou legislatívou. Vo veci prijatých Uznesení č. 4 a 5 informoval predseda vedeckej rady [REDACTED], [REDACTED] - [REDACTED] [REDACTED] listom zo dňa 02.04.2014, kde zároveň uviedol, že nemá dôvod spochybníť rozhodnutie VR PF KU v Ružomberku, ktorá má rozhodnutie o udelení vedecko-pedagogického titulu v plnej kompetencii a rovnako ani VR PF KU v Ružomberku nevidí dôvod na zmenu svojho pôvodného rozhodnutia.

Napriek tomu, že VR PF KU v Ružomberku opätovne potvrdila svoje rozhodnutie, ktorým rozhodla o udelení titulu docent sťažovateľovi, rektor KU [REDACTED] [REDACTED] do skončenia výkonu svojej funkcie rektora, sťažovateľovi titul v súlade s § 10 ods. 1 Zákona o vysokých školách v spojení s § 3 ods. 1 Vyhlášky č.6/2005 Z. z neudelil a dekrét o udelení titulu docent nevydal. Navyiac z dôvodu, že s opätovným rozhodnutím VR PF KU, ktorá opakovane potvrdila svoje rozhodnutie o udelení titulu docent v prospech sťažovateľa, rektor KU [REDACTED] nesúhlasil, inicioval pravdepodobne aj z dôvodu vlastnej antipatie založenej voči sťažovateľovi ako predsedovi [REDACTED] [REDACTED], na podnet ktorého bol odvolaný z funkcie rektora KU, listom zo dňa 13.mája 2014 zaslaným ministrovi školstva - [REDACTED] [REDACTED], podnet na preskúmanie habilitačného spisu sťažovateľa s otázkou, či je možné sťažovateľovi udeliť titul docent a do ukončenia výkonu svojej funkcie rektora KU v Ružomberku (31.05.2014) vo veci sťažovateľa (vydania dekrétu) viac nekonal.

Dekrét o udelení titulu docent sťažovateľovi nepodpísal ani nastupujúci a zároveň súčasný rektor KU [REDACTED], ktorý tak neurobil ani po tom, ako mu predseda VR PF KU v Ružomberku [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] predložil výpis zo zápisnice VR PF KU konanej dňa 24.06.2014, v obsahu ktorej ho VR PF

KU v Ružomberku požiadala, aby v súlade s ustanoveniami Vyhlášky č.6/2005 Z. z. podpísal sťažovateľovi dekrét o udelení titulu docent.

Kedže PF KU RK, resp. rektor KU, vo veci vydania dekrétu o udelení titulu docent naďalej nekonal a od rozhodnutia vedeckej rady o udelení titulu docent uplynulo viac ako jedenásť mesiacov a nečinnosť rektora KU voči sťažovateľovi pretrvávala aj napriek vyššie uvedenému rozhodnutiu VR PF KU v Ružomberku zo dňa 15.10.2013, jeho opakovanému potvrdeniu na zasadnutí vedeckej rady dňa 25.02.2014, ako i požiadavky vedeckej rady prezentovanej predsedom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v liste zo dňa 24.06.2014, pokúsil sa sťažovateľ zmenu tohto stavu (nečinnosti) dosiahnuť prostredníctvom výzvy na vydanie diplomu zo dňa 07.10.2014 adresovanej rektorovi KU, ako i ďalšou opakovanou osobnou a písomnou komunikáciou so PF KU RK, resp. rektorom KU - [REDAKOVANÉ], avšak bezúspešne.

Rektor KU [REDAKOVANÉ], následne po troch mesiacoch odo dňa výzvy žalobcu na konanie, listom zo dňa 10.02.2015, (t. j. viac ako rok po márnom uplynutí lehoty určenej Vyhláškou č.6/2005 Z. z. na udelenie titulu a vydanie dekrétu o udelení titulu docent a rozhodnutia VR PF KU v Ružomberku), oznámil žalobcovi, že na základe rozhodnutia ministra školstva, vedy, výskumu a športu číslo 2014-16224/57051:6-15AO zo dňa 13.11.2014, bolo Katolíckej univerzite odňaté právo uskutočňovať habilitačné konanie v dôsledku čoho sa podľa § 87 ods. 6 Zákona o vysokých školách habilitačné konanie sťažovateľa zastavuje.»

3. V sťažnosti sa ďalej uvádza: «V kontexte s viac ako 16 mesiacov trvajúcou nečinnosťou rektora KU, vyvolanú najskôr bývalým rektorom KU - [REDAKOVANÉ] porušením Vyhlášky č.6/2005 Z. z. a následne aj súčasným rektorom KU - [REDAKOVANÉ], sa sťažovateľ dňa 26.02.2015 obrátil so žiadosťou na rektora Vysokej školy zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety v Bratislave [REDAKOVANÉ] a požiadal ho o možnosť uskutočnenia habilitačného konania v odbore 3.1.14 Sociálna práca na Vysokej škole zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety v Bratislave. Rektor [REDAKOVANÉ] vo svojej odpovedi žalobcovi potvrdil už vyššie uvedené skutočnosti, a to že uskutočnenie habilitačného konania na

Vysokej škole zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety v Bratislave nie je z dôvodu duplicity možné a že habilitačné konanie sťažovateľa bolo zákonným spôsobom už raz uskutočnené na pôde Katolíckej univerzity (žalovaného) v roku 2013 a podľa Vyhlášky č.6/2005 Z. z. je sťažovateľ riadnym docentom v odbore 3.1.14 Sociálna práca, pretože neprávne konanie nemôže byť príčinou legálneho dôsledku spočívajúcom v absencii titulu docent. Uvedenú odpoveď v snahe ukončiť doterajšiu nečinnosť rektora KU zaslal rektor [REDAKOVANÉ] na vedomie aj rektorovi KU [REDAKOVANÉ].

Vzhľadom na skutočnosť, že snaha sťažovateľa vyriešiť nežiadúci a nezákonný stav spočívajúci v nečinnosti rektora KU vyšla nazmar a nekonanie vo veci sa sťažovateľovi napriek viacerým intervenciám nepodarilo vyriešiť mimosúdnu cestou, pokúsil sa formou predžalobnej výzvy zo dňa 16.02.2015 zaslanej prostredníctvom advokátskej kancelárie - advokáta [REDAKOVANÉ] vyzvať rektora KU [REDAKOVANÉ], k tomu, aby vo veci udelenia titulu a vydania dekrétu konal. Zároveň bol rektor KU v obsahu predžalobnej výzvy upozornený na skutočnosť, že nevydaním dekrétu o udelení titulu docent došlo zo strany jeho predchodcu vo funkcii rektora k porušeniu § 3 ods. 1 Vyhlášky č.6/2005 Z. z., obsahujúcu kogentnú právnu úpravu, v zmysle ktorej doručením rozhodnutia vedeckej rady o udelení titulu docent vznikla rektorovi KU povinnosť konať a udeliť uchádzačovi titul docent do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia VR PF KU v Ružomberku, pričom tento právny predpis nedáva rektorovi právo titul docent neudelieť, ak o jeho udelení rozhodla vedecká rada podľa § 2 ods. 3 a 4 Vyhlášky č.6/2005 Z. z.

V danom kontexte bol rektor KU tiež upozornený aj na to, že jeho konanie, resp. nečinnosť, ktorú opiera o rozhodnutie ministra zo dňa 13.11.2014 o odňatí práv KU uskutočňovať habilitačné konanie v dôsledku čoho malo byť habilitačné konanie žalobcu pozastavené, neobstojí, keďže vo veci habilitácie sťažovateľa už VR PF KU v Ružomberku rozhodla dňa 15.10.2013 a naviac on ako rektor KU dňa 15.12.2014, teda po vydaní a nadobudnutí účinnosti rozhodnutia ministra zo dňa 13.11.2014, udelil titul docent a podpísal dekrét č. 149 o udelení titulu docent v študijnom odbore 3.1.14 Sociálna práca uchádzačovi [REDAKOVANÉ].

V kontexte s Rozhodnutím ministra školstva, vedy, výskumu a športu ([REDACTED]) číslo 2014-16224/57051:6-15AO zo dňa 13.11.2014, na ktoré sa vo veci sťažovateľa (nevydanie dekrétu docent) v spojení s § 87 ods. 6 Zákona o vysokých školách, v zmysle ktorého sa v prípade odňatia práva vysokej škole uskutočňovať habilitačné konania všetky neskončené konania zastavujú, rektor KU - [REDACTED] odvoláva a ktoré v prípade udelenia titulu docent [REDACTED] vôbec nerešpektoval, poukazujeme na neskoršie Rozhodnutie ministra školstva, vedy, výskumu a športu ([REDACTED]) číslo 2015- 18826/48101:16-15AO zo dňa 30.10.2015, ktorým minister Katolíckej univerzity v Ružomberku, napriek predchádzajúcemu rozhodnutiu o odňatí práv uskutočňovať habilitačné konanie, týmto rozhodnutím len pozastavil právo uskutočňovať habilitačné konanie. Rozhodnutím ministra o pozastavení práv vysokej školy uskutočňovať habilitačné konanie nastal režim podľa ustanovenia § 87 ods. 5 Zákona o vysokých školách, v zmysle ktorého vysoká škola síce nesmie prijímať nové žiadosti o začatie habilitačného konania, avšak začaté konania sa môžu dokončiť. Ak potom, napriek tomu, že doterajšie konanie rektora naďalej považujeme za protiprávne a nedôvodné, vychádzajúc čisto hypoteticky z premisy, že neskoršie rozhodnutie nahrádza skoršie rozhodnutie a v prípade dodržania podmienky zákonnosti rozhodnutia ministra zo dňa 30.10.2015 môže Katolícka univerzita v Ružomberku všetky už začaté habilitačné konania dokončiť, máme za to, že v prípade, ak bolo skutočným dôvodom na nekonanie rektora KU skoršie rozhodnutie ministra zo dňa 13.11.2014 a nie iné nám doposiaľ neznáme skutočnosti (diskriminačné), tak vydaním neskoršieho rozhodnutia ministra zo dňa 30.10.2015 mal tento dôvod odpadnúť a rektor KU mal sťažovateľovi dekrét o udelení titulu docent bezodkladne vydať. Napriek uvedenej premise sme toho názoru, že ani jedno z rozhodnutí ministra sa na vec sťažovateľa nevzťahuje, pretože obe rozhodnutia boli vydané a účinné viac ako rok po rozhodnutí VR PF KU (vedeckej rady) a v prípade zachovania právnej istoty nemôže ani jedno z rozhodnutí voči sťažovateľovi pôsobiť spätne.

Keďže rektor KU vo veci sťažovateľa naďalej nekonal a zostal nečinným, podal v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov prostredníctvom advokátskej kancelárie dňa 22.02.2016 proti nečinnosti rektora KU sťažnosť Akademickému senátu Katolíckej univerzity ako orgánu príslušnému na vybavenie

sťažnosti. Akademický senát KU vo veci sťažnosti sťažovateľa prijal dňa 12.04.2016 na svojom 3. zasadnutí uznesenie č. 26/2016, kde uviedol, že sťažnosť bola prešetrená a keďže nedošlo k zmiernu zúčastnených strán Akademický senát KU žiada zúčastnené strany, aby dodržiavali Zákon o vysokých školách a príslušnú vyhlášku Ministerstva školstva vedy a výskumu a športu SR č. 6/2005 Z. z., pričom v obsahu Zápisnice č. 3/2016 zo dňa 12.04.2016 vyhotovenej v súvislosti s prijatým uznesením č. 26/2016 sa vo veci sťažnosti v závere vyjadril aj rektor KU - [REDAKOVANÉ], ktorý sa sťažovateľovi verejne ospravedlnil, že mu dekrét doposiaľ nevydal a že dnes vie, že to mal na začiatku júna 2014 po svojom nástupe uskutočniť.

Aj keď sa rektor KU - [REDAKOVANÉ] pri prejednávaní sťažnosti Akademickým senátom KU žalobcovi verejne ospravedlnil a uviedol, že vie, že po svojom nástupe na začiatku júna 2014 mal žalobcovi dekrét o udelení titulu docent vydať neurobil tak a do dnešného dňa žalobcovi dekrét nevydal.

V kontexte s vyššie uvedenou nečinnosťou rektora KU podal žalobca dňa 25.02.2016 prostredníctvom advokátskej kancelárie podľa § 31 a nasl. zákona č.153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov Okresnej prokuratúre v Ružomberku aj podnet na vydanie upozornenia prokurátora proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorým je Katolícka univerzita v Ružomberku v zastúpení štatutárnym orgánom - rektorom Katolíckej univerzity [REDAKOVANÉ]

Okresný prokurátor v Ružomberku - [REDAKOVANÉ], listom č. Pd 13/16/5508-9 zo dňa 06.05.2016, doručeným dňa 16.05.2016, advokátskej kancelárii oznámil, že podnet, z dôvodu, že minister školstva, vedy, výskumu a športu rozhodnutím číslo 2014-16224/57051:6-15AO zo dňa 13.11.2014 odňal Katolíckej univerzite v Ružomberku právo uskutočňovať habilitačné konanie a konanie na vymenúvanie profesorov v študijnom odbore 3.1.14. Sociálna práca v dôsledku čoho sa podľa § 87 ods. 6 Zákona o vysokých školách všetky neukončené konania zastavili a keďže podľa § 3 vyhlášky o vysokých školách sa habilitačné konanie skončí až podpísaním dekrétu rektorom nebolo habilitačné konanie žalobcu ukončené, ale bolo zo zákona zastavené a skutočnosť, že nečinnosť rektora KU trvala od 15.12.2013 (uplynutie lehoty, v ktorej bol rektor povinný konať) do 13.11.2014 (vydanie rozhodnutia ministra) nie je možné napadnúť opatrením

prokurátora, keďže aktuálne došlo k zmene právneho stavu, odložil bez vykonania ďalších opatrení prokurátora, čím považuje za vybavený.

Žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy podanou dňa 10.06.2016 Krajskému súdu v Žiline sa sťažovateľka domáhala rozhodnutia súdu vo veci nečinnosti orgánu verejnej správy - Katolíckej univerzity v Ružomberku v zastúpení jej rektorom (ďalej aj ako „žalovaný“) v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 21S/92/2016, na základe ktorého by súd určil žalovanému povinnosť udeliť sťažovateľke vedecko-pedagogický titul docent v študijnom odbore 3.1.14 Sociálna práca, podpísať dekrét o udelení titulu docent a vydať sťažovateľke dekrét o udelení titulu docent v lehote do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu Žilina, a to titulom rozhodnutia Vedeckej rady Pedagogickej fakulty Katolíckej univerzity v Ružomberku o udelení vedecko-pedagogický titul docent v študijnom odbore 3.1.14 Sociálna práca zo dňa 15.10.2013. Zároveň sťažovateľka požadovala nahradiť trovy konania na účet svojho právneho zástupcu do 5 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

PF KU RK v obsahu svojho vyjadrenia zo dňa 08.07.2016 k žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, argumentoval najmä tým, že pri habilitačnom konaní sťažovateľky neboli splnené základné podmienky ustanovené v § 76 ods. 6 a 7 Zákona o vysokých školách, pretože sťažovateľka údajne nepôsobila vedecky a pedagogicky v odbore sociálna práca, ale v odbore pedagogika, ako i tým, že boli rozhodnutím ministra školstva vedy, výskumu a športu SR zo dňa 13.11.2014 odňaté práva Pedagogickej fakulte Katolíckej univerzity v Ružomberku uskutočňovať habilitačné konanie a konanie na vymenúvanie profesorov v študijnom 3.1.14 Sociálna práca.

Uznesením zo dňa 05.04.2017 Krajský súd v Žiline vo výrokovvej časti rozhodol, že žalobu sťažovateľky zamietá a žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznáva.

Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľky, že zo strany rektora sa jedná len o deklaratórny akt a konštitutívne je len rozhodnutie vedeckej rady, podľa jeho názoru to odporuje teleologickému výkladu ust. § 3 ods. 1 vyhlášky č. 6/2005 Z. z. aj v kontexte predchádzajúcich ustanovení tejto vyhlášky.

Sťažovateľka podala dňa 19.05.2017 kasačnú sťažnosť proti Uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S/92/2016-103 zo dňa 05.04.2017, pričom v zmysle tejto žiadala, aby

Najvyšší súd SR ako kasačný súd v súlade s ust. § 462 ods. 1 SSP Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S/92/2016-103 zo dňa 05.04.2017 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Dňa 19.06.2018 sa konalo na Najvyššom súde pojednávanie, pričom súd Uznesením tvoriacom obsah Zápisnice o pojednávaní zo dňa 19.06.2018 uviedol, že dokazovanie na pojednávaní vykonávané nebude. Uznesením č. k. 1Sžk/14/2017 zo dňa 19.06.2018 Najvyšší súd SR rozhodol, že kasačnú sťažnosť zamietá a účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.»

4. Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie vyjadrila svoje presvedčenie, že „Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky porušil základné práva a slobody v neprospech sťažovateľa, daných čl. 46 ods. 1 Ústavy SR k čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 141 ods. 1 Ústavy SR a k čl. 142 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 6 ods. ods. 1 Dohovoru, čl. 13 Dohovoru v spojení s čl. 47 Charty základných práv EÚ, spočívajúcich v práve

- domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky,

- aby vec bola prejednaná spravodlivo, verejne a v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom,

- na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom.

Katolícka univerzita v Ružomberku (rektor KU), Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky porušil základné práva a slobody v neprospech sťažovateľa, porušenie čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, k čl. 35 ods. 3 Ústavy SR, čl. 36 písm. b) Ústavy SR, v spojení s čl. 15 Charty základných práv EÚ, v spojení s čl. 1 Európskej sociálnej charty, k čl. 42 Ústavy SR v spojení s čl. 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Paríž 20.III.1952), k čl. 14 Charty základných práv EÚ, v spojení s čl. 10 Európskej sociálnej charty, spočívajúcich v práve na

- slobodnú voľbu povolania a prípravu naň,

- prácu,

- vzdelanie,
- základné práva a slobody bez ohľadu na pohlavie, či iné zmysľovanie, alebo iné postavenie,
- ochranu proti diskriminácii v zamestnaní.“.

5. Sťažovateľka zastáva názor, že «Ako nesprávne právne posúdenie veci a porušenie zákona zo strany Krajského súdu pokladáme posúdenie a zaobranie sa situáciou ex post a nie situáciou nastolenou konštitutívnym rozhodnutím Vedeckej rady PF KU v Ružomberku, ktorá dňa 15.10.2013 rozhodla o udelení vedecko-pedagogického titulu docent v prospech žalobcu a toto svoje rozhodnutie opätovne po požiadavke vtedajšieho rektora ([REDAKOVANÉ]) na prehodnotenie rozhodnutia opätovne dňa 25.02.2014 vedecká rada potvrdila a rozhodla, že žalobca splnil podmienky a patrí titul docent. Máme za to, že súd si nesprávne vysvetlil, že k zastaveniu habilitačného konania žalobcu došlo v súlade s ustanovením § 87 ods. 6 Zákona o Vysokých školách odňatím práva uskutočňovať habilitačné konanie a konanie na vymenovanie profesorov, pretože súdom uvedené skutočnosti nastali až po tom, čo VR PF KU v Ružomberku rozhodla a rektor konal až po zákonom ustanovenej lehote, ktorú mu zákon na vydanie dekrétu o udelení vedeckopedagogického titulu docent explicitne určil, a to v lehote dvoch mesiacov odo dňa rozhodnutia vedeckej rady. Poukazujeme najmä na to, že v priebehu habilitačného konania žalobcu KU v Ružomberku mala priznané práva na uskutočňovanie habilitačného konania Akreditačnou komisiou a zo strany súdu ide o zrejme nesprávne právne posúdenie, ktorým sa v praxi vážne narušuje princíp právnej istoty.

S tvrdením súdu ohľadom skutočnosti, že k zastaveniu habilitačného konania sťažovateľky došlo priamo zo zákona a že pokiaľ nebude toto rozhodnutie ministra zrušené, sťažovateľka nemá inú možnosť, len podať si novú žiadosť o udelenie titulu docent, nesúhlasíme, keďže ako už uviedla v žalobnom návrhu, sa z dôvodu svojvôle a účelovej nečinnosti zo strany rektora KU, obrátila dňa 26.02.2015 na rektora Vysokej školy zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety v Bratislave [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorého požiadala o možnosť uskutočnenia habilitačného konania v odbore 3.1.14 Sociálna práca na Vysokej škole zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety v Bratislave,

pričom rektor [REDAKOVANÉ] vo svojej odpovedi na takto koncipovanú žiadosť uviedol a zároveň aj potvrdil, že uskutočnenie habilitačného konania na Vysokej škole zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety v Bratislave už nie je z dôvodu vzniku duplicity habilitácie možné a že habilitačné konanie sťažovateľky bolo už raz zákonným spôsobom uskutočnené, a to na pôde Katolíckej univerzity (žalovaného) v roku 2013 a podľa Vyhlášky č.6/2005 Z. z. je sťažovateľka riadnym docentom v odbore 3.1.14 Sociálna práca, pretože neprávne a nezákonné konanie nemôže byť príčinou legálneho dôsledku spočívajúcom v absencii titulu docent.

Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd SR svojím výkladom § 10 ods. 7 zákona o Vysokých školách na jednej strane reštriktívne zúžil možnosť udeliť titul docent na jednu osobu, ktorou je rektor ako „posledný článok“ a zároveň extenzívne a v rozpore s jazykovým (gramatickým) výkladom, rozšírené vyložil uvedené ustanovenie zákona o vysokých školách tak, že slovo „udeľuje“ vyložil ako možnosť aj neudelíť, čím rektorovi podľa nášho názoru v rozpore s platnou právnou úpravou zveril právomoc konštitutívne rozhodnúť a negovať tak rozhodnutie (aj na základe svojvôle) orgánu, ktorým je Vedecká rada PF KU v Ružomberku, na konštitutívne rozhodnutie určenému, čím by sa stalo rozhodnutie vedeckej rady, nie konštitutívnym rozhodnutím, ale len akýmsi odporúčením vo vzťahu k rektorovi, ktorý by potom výlučne sám a len za základe svojej vôle (svojvôle) rozhodoval o tom komu môže a nemôže byť titul docent udelený, čo zároveň spochybňuje samotný zmysel a význam zákona smerujúci k tomu, aby o habilitácii rozhodoval kolektívny orgán zložený z radov odborníkov a nie jediná osoba zhmotnená v osobe rektora. Pričom právo na vzdelanie garantuje priamo právo na úspech v konaní o udelení titulu (akéhokolvek), po splnení všetkých zákonných podmienok (formálnych a materiálnych), bez možnosti uváženia, resp. uváženia len vo vzťahu k splneniu podmienok, ktoré ale zákonodarca zveril výhradne do právomoci vedeckej rade a nie rektorovi alebo inému individuálnemu orgánu školy.».

6. Sťažovateľka v petite podanej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky [REDAKČNÝ ZNAK] na spravodlivé prejednanie veci, nezávislý a nestranný súd garantované v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru k čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 141 ods. 1 Ústavy SR, čl. 142 ods. 1 Ústavy SR, v spojení s čl. 47 Charty základných práv EÚ, bolo Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S/92/2016-103 zo dňa 05.04.2017 a Uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžk/14/2017 zo dňa 19.06.2018, porušené.

Základné právo sťažovateľky [REDAKČNÝ ZNAK] na prácu, slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj vzdelanie garantované čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, čl. 35 ods. 3 Ústavy SR, v spojení s čl. 15 Charty základných práv EÚ, v spojení s čl. 1 Európskej sociálnej charty k čl. 42 Ústavy SR, v spojení s čl. 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Paríž 20.III.1952) k čl. 14 Charty základných práv EÚ, v spojení s čl. 10 Európskej sociálnej charty, bolo Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/92/2016-103 zo dňa 05.04.2017 a Uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžk/14/2017 zo dňa 19.06.2018, porušené.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžk/14/2017 zo dňa 19.06.2018, sa zrušuje.

Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/92/2016-103 zo dňa 05.04.2017 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľke [REDAKČNÝ ZNAK] finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,- EUR, ktoré je Najvyšší súd SR povinný uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľke [REDAKČNÝ ZNAK] trovy konania vo výške, ako budú vyčíslené po prijatí tejto sťažnosti na ďalšie konanie.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 42, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 142 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 14, 15 a 47 charty, čl. 1 a 10 Európskej sociálnej charty, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 2 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 21 S 92/2016-103 z 5. apríla 2017

11. Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu č. k. 21 S 92/2016-103 z 5. apríla 2017, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity

zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

12. Takýmto súdom bol najvyšší súd, ktorý napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 21 S 92/2016-103 z 5. apríla 2017 preskúmal na základe kasačnej sťažnosti podanej sťažovateľkou. Najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 1 Sžk 14/2017 z 19. júna 2018, ktorým kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol.

13. V časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie označených práv uznesením krajského súdu č. k. 21 S 92/2016-103 z 5. apríla 2017, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 42, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 142 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 14, 15 a 47 charty, čl. 1 a 10 Európskej sociálnej charty, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 2 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžk 14/2017 z 19. júna 2018

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

15. Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzických osôb a právnických osôb. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

16. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

17. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

18. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

19. Podľa čl. 35 ods. 3 ústavy občania majú právo na prácu. Štát v primeranom rozsahu hmotne zabezpečuje občanov, ktorí nie z vlastnej viny nemôžu toto právo vykonávať. Podmienky ustanoví zákon.

20. Podľa čl. 42 ods. 1 ústavy každý má právo na vzdelanie.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

23. Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné sudy.

24. Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy sudy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; sudy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

25. Podľa čl. 14 ods. 1 charty každý má právo na vzdelanie a na prístup k odbornému a ďalšiemu vzdelávaniu.

26. Podľa čl. 15 ods. 1 charty každý má právo na prácu a vykonávanie slobodne zvoleného alebo prijatého povolania.

27. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok

nápravy pred súdom. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

28. Podľa čl. 1 Európskej sociálnej charty na zabezpečenie účinného výkonu práva na prácu sa zmluvné strany zaväzujú:

1. prijať za jeden zo svojich hlavných cieľov zodpovednosť za dosiahnutie a udržanie podľa možností najvyššej a najstabilnejšej úrovne zamestnanosti s cieľom dosiahnuť plnú zamestnanosť,

2. účinne chrániť právo pracovníka zarábať si na živobytie v slobodne zvolenom povolání,

3. zriadiť alebo udržiavať bezplatné služby zamestnanosti pre všetkých pracovníkov,

4. poskytovať alebo podporovať vhodné poradenstvo pri voľbe povolania, primerané odborné vzdelávanie a prípravu a pracovnú rehabilitáciu.

29. Podľa čl. 10 Európskej sociálnej charty na zabezpečenie účinného výkonu práva na odborné vzdelávanie a prípravu sa zmluvné strany zaväzujú:

1. zabezpečiť alebo podľa potreby podporovať technické a odborné vzdelávanie a prípravu všetkých osôb vrátane osôb so zdravotným postihnutím pri konzultácii s organizáciami zamestnávateľov a s organizáciami pracovníkov a poskytnúť materiálne vybavenie, ktoré umožní prístup k vyššiemu technickému vzdelaniu a k univerzitnému vzdelaniu výlučne na základe individuálnych schopností,

2. zabezpečiť alebo podporovať systém prípravy učňov a iné systematické úpravy na odborné vzdelávanie a prípravu chlapcov a dievčat na rozličné povolania,

3. zabezpečiť alebo podporovať podľa potreby:

a) primerané a ľahko prístupné materiálne vybavenie na odborné vzdelávanie a prípravu dospelých pracovníkov,

b) osobitné materiálne vybavenie na rekvalifikáciu dospelých pracovníkov nevyhnutne vyplývajúcu z technologického vývoja alebo z nových trendov na trhu práce a v zamestnaní,

4. zabezpečiť alebo podporovať podľa potreby osobitné opatrenia na rekvalifikáciu a reintegráciu dlhodobo nezamestnaných osôb,

5. podporovať plné využívanie materiálneho vybavenia stanoveného príslušnými opatreniami, ktorými sú:

a) zníženie alebo zrušenie akýchkoľvek poplatkov alebo úhrad nákladov,

b) poskytovanie finančnej pomoci vo vhodných prípadoch,

c) zahrnutie času stráveného pracovníkom na doškolení na žiadosť svojho zamestnávateľa a počas zamestnania do určeného pracovného času,

d) zabezpečovanie účinnosti systému prípravy učňov a iných systémov odborného vzdelávania a prípravy mladistvých primeraným dozorom pri konzultácii s organizáciami zamestnávateľov a s organizáciami pracovníkov a zabezpečovanie vo všeobecnosti primeranej ochrany mladistvých.

30. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

31. Podľa čl. 2 dodatkového protokolu nikomu sa nesmie odoprieť právo na vzdelanie. Pri výkone akýchkoľvek funkcií v oblasti výchovy a výuky, ktoré štát vykonáva, bude rešpektovať právo rodičov zabezpečovať túto výchovu a vzdelanie v zhode s ich vlastným náboženským a filozofickým presvedčením..

32. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

33. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

34. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

35. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

36. Aj ESLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že sudy majú povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

37. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

38. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

39. Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že najvyšší súd v napadnutom uznesení sp. zn. 1 Sžk 14/2017 z 19. júna 2018 rozhodol arbitrárne, keď zamietol jej kasačnú sťažnosť. Sťažovateľka namieta aj nedostatky v odôvodnení napadnutého

rozhodnutia najvyššieho súdu. Sťažovateľka ďalej namieta, že krajský súd rozhodol vo veci bez pojednávania aj napriek tomu, že žiadala o jeho nariadenie, a najvyšší súd namiesto toho, aby zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu, snažil sa tento nesprávny procesný postup krajského súdu konvalidovať iba tým, že sám nariadil pojednávanie, pričom podľa sťažovateľky išlo o konanie nad rámec zákonných možností, čím došlo k odňatiu práva na reálny prístup k súdu.

40. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia sp. zn. 1 Sžk 14/2017 z 19. júna 2018 najvyšší súd uviedol:

«... 33. Sťažovateľka namietala, že správny súd vec nesprávne právne posúdil, pričom je z argumentácie sťažovateľky aj žalovaného a z odôvodnenia napadnutého uznesenia zrejmé, že hoci vytykala žalovanému viaceré čiastkové pochybenia, resp. porušenie viacerých svojich práv, v celom spore je ťažisková základná sporná otázka, rozhodnutím ktorého orgánu univerzity (správneho orgánu) sa udeľuje (konštitutívne, v zmysle argumentácie sťažovateľky) titul docent v konaní podľa zákona o vysokých školách. Ostatné právne názory účastníkov konania a súdu, rovnako i hodnotenia závažnosti ostatných skutkových okolností sú potom do veľkej miery determinované odpoveďou na túto právnu otázku.

34. Sťažovateľka v celom konaní zastáva názor, že titul docent jej udelila svojim rozhodnutím vedecká rada fakulty, pričom od rektora univerzity žiada vydanie dekrétu a „udelenie“ titulu v tzv. deklaratórnom konaní. Naopak, žalovaný aj správny súd zastávajú právny názor, že až rektor univerzity je tým orgánom, ktorý udeľuje titul docent, a že habilitačné konanie sa končí až vydaním dekrétu o udelení titulu.

Podľa § 6 ods. 4 zákona o vysokých školách v citovanom znení platí, že ak sa vysoká škola člení na fakulty, vykonávajú fakulty samosprávnu pôsobnosť verejnej vysokej školy v rozsahu ustanovenom v § 23.

Podľa § 1 ods. 5 Vyhlášky v citovanom znení habilitačné konanie sa uskutočňuje na vysokej škole, ktorá má v odbore priznané právo uskutočňovať habilitačné konanie (§ 83 ods. 5 zákona). Pre odbory, v ktorých sa študijný program uskutočňuje na fakulte, sa habilitačné konanie uskutočňuje na fakulte.

Podľa § 1 ods. 12 Vyhlášky v citovanom znení habilitačná komisia vyhodnotí plnenie podmienok podľa § 76 ods. 1, 3, 4 a 6 zákona, podľa kritérií na získanie titulu docent a na základe predložených dokladov, oponentských posudkov, odborného posúdenia úrovne prednesenej habilitačnej prednášky a výsledku obhajoby habilitačnej práce celkove zhodnotí pedagogickú, vedeckú alebo umeleckú činnosť uchádzača a najneskôr do jedného mesiaca po konaní habilitačnej prednášky a obhajoby habilitačnej práce predloží predsedovi vedeckej rady návrh s odporúčaním udeliť uchádzačovi titul docent v odbore alebo návrh s odporúčaním neudeliť uchádzačovi titul docent v odbore.

35. Kasačný súd konštatuje, že k tejto rozpornosti v právnych názoroch nepochybne prispela aj máätica terminológia, ktorú zvolil zákonodarca a potom ministerstvo pri vydaní Vyhlášky.

36. Podľa § 6 ods. 1 písm. h/ zákona o vysokých školách do samosprávnej pôsobnosti verejnej vysokej školy patrí udeľovanie vedecko-pedagogického titulu alebo umelecko-pedagogického titulu „docent“ a „profesor“ (§ 76). Zákon ďalej používa sloveso „udelit“ (titul docent) v spojení s podmetom „rektor“ v § 10 ods. 7, a v spojení s podmetom „vysoká škola“ v § 76 ods. 6.

Podľa § 76 ods. 1 zákona o vysokých školách v citovanom znení vysoká škola, ktorá má priznané zodpovedajúce práva v danom študijnom odbore, umožňuje získanie vedecko-pedagogického titulu alebo umelecko-pedagogického titulu „docent“ (v skratke „doc.“, skratka „doc.“ sa uvádza pred akademickým titulom) alebo „profesor“ (v skratke „prof.“, skratka „prof.“ sa uvádza pred akademickým titulom) odborníkovi, ktorý vedecky a pedagogicky alebo umelecky a pedagogicky pôsobí na vysokej škole (ďalej len „uchádzač“) a splna určené kritériá na získanie titulu docent alebo profesor.

Podľa § 76 ods. 2 zákona o vysokých školách v citovanom znení vedecko-pedagogický titul „docent“, umelecko-pedagogický titul „docent“, vedecko-pedagogický titul „profesor“ a umelecko-pedagogický titul „profesor“ sa udeľujú len v študijných odboroch, ktoré možno študovať v druhom stupni alebo v treťom stupni vysokoškolského štúdia alebo v spojenom prvom a druhom stupni vysokoškolského štúdia podľa § 53 ods. 3.

Podľa § 76 ods. 3 zákona o vysokých školách v citovanom znení podmienkou na získanie vedecko-pedagogického titulu alebo umelecko-pedagogického titulu „docent“ je a)

vysokoškolské vzdelanie tretieho stupňa (§ 54 ods. 1); b) vypracovanie habilitačnej práce a úspešné absolvovanie habilitačného konania; podmienkou úspešného absolvovania habilitačného konania je, okrem prípadov podľa § 63 ods. 11, aj písomný súhlas uchádzača so zverejnením a sprístupnením habilitačnej práce verejnosti podľa § 63 ods. 9 po dobu jej uchovávaní podľa § 63 ods. 7 bez nároku na odmenu.

Podľa § 16 ods. 6 zákona o vysokých školách v citovanom znení vedecko-pedagogický titul alebo umelecko-pedagogický titul „docent“ v študijnom odbore udelí vysoká škola uchádzačovi, ktorý spĺňa okrem podmienok uvedených v odsekoch 3 a 4 aj tieto podmienky: a) vedecky a pedagogicky alebo umelecky a pedagogicky pôsobí v danom študijnom odbore na vysokej škole: b) svojimi vedeckými prácami vytvoril v danom študijnom odbore ucelené vedecké dielo alebo svojimi umeleckými dielami a umeleckými výkonmi vytvoril v danom študijnom odbore ucelené umelecké dielo: c) je v danom študijnom odbore uznávanou vedeckou osobnosťou v odborných kruhoch alebo uznávanou umeleckou osobnosťou v umeleckých kruhoch.

Podľa § 6 ods. 1 písm. h/ zákona o vysokých školách v citovanom znení do samosprávnej pôsobnosti verejnej vysokej školy patrí udeľovanie vedecko-pedagogického titulu alebo umelecko-pedagogického titulu „docent“ a „profesor“ (§ 76).

37. Zákon v § 30 ods. 1 písm. f/ určuje právomoc vedeckej rady fakulty prerokúvať návrhy na udelenie titulu „docent“ a rozhodovať o ich výsledku; terminologický slovo „udelíť“ v tomto kontexte nepoužíva. Okrem toho zákon v § 76 ods. 8 ustanovuje, že splnenie podmienok podľa § 76 ods. 6 a 7 posudzuje vedecká rada verejnej vysokej školy alebo vedecká rada fakulty. Zákon o vysokých školách teda síce vedeckej rade (univerzity alebo fakulty) priznáva právomoc posudzovať splnenie podmienok a rozhodovať o výsledku návrhov na udelenie titulu docent, ale výslovne jej nepriznáva právomoc titul udeliť. Čiže, keď zákon ustanovuje, že titul docent udeľuje vysoká škola (ktorá sama osebe nie je orgánom), kasačnému súdu sa ako zmysluplný javí výklad, že titul udeľuje rektor ako orgán vysokej školy v zmysle oprávnení uvedených v ustanovení § 10 zákona o vysokých školách. Zákon teda zveruje vedeckej rade konkrétne úlohy v habilitačnom konaní, a to že má rozhodnúť o splnení podmienok udelenia titulu a rozhodnúť o výsledku návrhu na udelenie titulu, avšak titul udeľuje rektor.

Podľa § 30 ods. 1 písm. f/ zákona o vysokých školách v citovanom znení vedecká rada fakulty prerokúva návrhy na udelenie titulu „docent“ a rozhoduje o ich výsledku.

Podľa § 76 ods. 8 zákona o vysokých školách v citovanom znení splnenie podmienok podľa odsekov 6 a 7 posudzuje vedecká rada verejnej vysokej školy alebo vedecká rada fakulty na základe kritérií na získanie titulu docent a kritérií na získanie titulu profesor schválených podľa § 12 ods. 1 písm. e/. Na žiadosť ministerstva sa po rozhodnutí vedeckej rady vysokej školy alebo po rozhodnutí vedeckej rady fakulty k splneniu týchto kritérií vyjadruje Akreditačná komisia.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o vysokých školách v citovanom znení rektor je štatutárnym orgánom verejnej vysokej školy, riadi ju, koná v jej mene a zastupuje ju navonok. Rektor za svoju činnosť zodpovedá akademickému senátu verejnej vysokej školy, ak tento zákon neustanovuje inak.

38. Sťažovateľka argumentuje predovšetkým ustanoveniami § 2 ods. 1 až 3 a 5 Vyhlášky, kde sa v odsekoch 1 a 3 uvádza, že vedecká rada fakulty rozhodne/rozhoduje o „udelení alebo neudelení“ titulu docent, resp. v ods. 2 vedecká rada „titul docent neudelí“. Zároveň však § 3 ods. 1 Vyhlášky ustanovuje, že rektor „udeľuje uchádzačovi titul docent do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia vedeckej rady“. Je zrejmé, že výraz „udelit“ použitý vo Vyhláške raz v spojení s vedeckou radou a druhý raz v spojení s rektorom nemôže v oboch prípadoch znamenať konštitutívne rozhodnutie, na základe ktorého by titul získala osoba, ktorej dovtedy titul nepatrí. Preto jedno z týchto použití slov musí mať iný význam - buď „udelenie“ titulu vedeckou radou znamená len kvalifikovaný návrh rektorovi na jeho udelenie, alebo „udelenie“ titulu rektorom znamená len vydanie dekrétu, ktorý plní funkciu úradnej listiny - akéhosi výpisu z evidencie vysokej školy, či potvrdenia o skutočnosti, že bol titul udelený vedeckou radou.

Podľa § 2 ods. 1 Vyhlášky v citovanom znení vedecká rada prerokuje návrh habilitačnej komisie podľa § 1 ods. 15 najneskôr do šiestich mesiacov od jeho predloženia za prítomnosti predsedu habilitačnej komisie alebo ním povereného člena habilitačnej komisie. Posúdi, či uchádzač spĺňa podmienky na získanie titulu docent a rozhodne o jeho udelení alebo neudelení uchádzačovi.

Podľa § 2 ods. 2 Vyhlášky v citovanom znení platí, že ak uchádzač podľa rozhodnutia vedeckej rady podmienky nespĺňa, vedecká rada titul docent neudelí a jej predseda písomne oznámi toto rozhodnutie s odôvodnením uchádzačovi do 30 dní od rozhodnutia príslušnej vedeckej rady. Lehotu na prípadné opätovné predloženie žiadosti o získanie titulu docent určuje rokovací poriadok vedeckej rady. Táto lehota nesmie byť dlhšia ako tri roky.

Podľa § 2 ods. 3 Vyhlášky v citovanom znení vedecká rada rozhoduje o udelení alebo o neudelení titulu docent tajným hlasovaním; na rozhodnutie sa pri hlasovaní vyžaduje súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých členov vedeckej rady.

Podľa § 2 ods. 4 Vyhlášky v citovanom znení platí, že ak vedecká rada rozhodne o udelení alebo o neudelení titulu docent, rozhodnutie spolu s dokladmi o predchádzajúcom priebehu habilitačného konania doručí predseda vedeckej rady rektorovi vysokej školy do 30 dní od rozhodnutia.

Podľa § 2 ods. 5 Vyhlášky v citovanom znení vedecká rada pri prerokúvaní návrhu habilitačnej komisie podľa odseku 1 tiež posúdi, či bol v celom priebehu konania dodržaný postup ustanovený zákonom a touto vyhláškou; ak zistí, že habilitačné konanie nebolo podľa zákona alebo podľa tejto vyhlášky, určí spôsob odstránenia nedostatkov.

Podľa § 2 ods. 6 Vyhlášky v citovanom znení platí, že ak sa habilitačné konanie uskutočňuje na inej vysokej škole alebo na inej fakulte, než na tej, na ktorej uchádzač pedagogicky pôsobí, predseda vedeckej rady prizve k prerokovaniu návrhu vo vedeckej rade aj zástupcu vysokej školy alebo fakulty, na ktorej uchádzač pedagogicky pôsobí. O vyslanie tohto zástupcu požiada príslušného rektora vysokej školy alebo dekana fakulty.

39. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom správneho súdu (ktorý ho vyjadril inými slovami), že proces udelenia titulu je završený až individuálnym správnym aktom rektora, ktorý sa materiálne vykonáva podpísaním príslušného dekrétu. V prospech správnosti tohto výkladu, pri ktorom kasačný súd postupoval v medziach svojej právomoci vymedzenej v čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pre kasačný súd svedčí viacero argumentov. Na prvom mieste je treba zdôrazniť v zmysle čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky a § 5 ods. 4 S.s.p. rozdielnu právnu silu zákona a Vyhlášky, pričom vyhláška musí byť vykladaná v súlade so zákonom ako predpisom vyššej právnej

sily. Okrem všeobecných právnych princípov k tomu smeruje aj splnomocňovacie ustanovenie § 76 ods. 11 zákona o vysokých školách, podľa ktorého vyhláška má ustanoviť „podrobnosti“. Keďže zákon udelenie titulu nezveruje vedeckej rade, ale rektorovi, v tomto zmysle musí byť vykladaná aj Vyhláška.

Podľa § 5 ods. 4 S.s.p. v citovanom znení správny súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi so zohľadnením ich právnej sily a v súlade so základnými princípmi tohto zákona.

Podľa § 76 ods. 11 zákona o vysokých školách v citovanom znení podrobnosti o postupe získavania vedecko-pedagogických titulov a umelecko-pedagogických titulov „docent“ a „profesor“, štruktúre a obsahu profesijného životopisu, o ďalších údajoch zverejňovaných o priebehu habilitačných konaní alebo konaní na vymenúvanie profesora, o spôsobe a forme ich zverejňovania a lehoty ich zverejňovania ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo.

40. Okrem toho nemožno opomínať tretiu vetu § 3 ods. 1 Vyhlášky, podľa ktorej podpísaním dekrétu rektorom sa habilitačné konanie skončí. Keďže habilitačné konanie sa skončí až podpisom dekrétu rektorom, je zrejmé, že sa neskončí skôr, teda rozhodnutím vedeckej rady o „udelení titulu“. S tým súvisí ustanovenie § 76 ods. 4 prvá veta, podľa ktorej je podmienkou na získanie titulu docent aj úspešné absolvovanie habilitačného konania.

Podľa § 76 ods. 4 zákona o vysokých školách v citovanom znení podmienkou na získanie umelecko-pedagogického titulu „docent“ je vypracovanie habilitačnej práce a úspešné absolvovanie habilitačného konania. Podmienkou úspešného absolvovania habilitačného konania je, okrem prípadov podľa § 63 ods. 11, aj písomný súhlas uchádzača so zverejnením a sprístupnením habilitačnej práce verejnosti podľa § 63 ods. 9 po dobu jej uchovávaní podľa § 63 ods. 7 bez nároku na odmenu.

41. Za ďalší argument založený na historickom výklade, prečo je treba za konečné (konštitutívne) rozhodnutie považovať až podpis dekrétu, považuje kasačný súd etymológiu a zaužívaný význam slova dekrét. Toto slovo má pôvod v latinskom slovese decernere (rozhodnúť, ustanoviť), a slovo dekrét rovnako aj v slovenskom jazyku má význam „rozhodnutie“, resp. ide o pomenovanie listiny, ktorá rozhodnutie obsahuje.

42. Na základe týchto úvah kasačný súd zastáva názor, že rozhodnutie vedeckej rady prijaté pozitívnym hlasovaním po vykonaní predpísaných úkonov, zisťovaní a preverovaní ešte samo o sebe neznamena udelenie titulu, ale ide o kvalifikovaný podklad vo forme návrhu na jeho udelenie, bez ktorého by rektor nemohol ďalej konať a titul udeliť.

43. Hoci kasačnému súdu neprináleží posudzovať vhodnosť právnej úpravy, tak na druhej strane uznáva, že vedecká rada nie je orgánom bez svojej vážnosti, a to aj s ohľadom na to, že má byť zložená z odborných autorít. Avšak ani rektor nie je v celom procese iba náhodnou osobou, lebo kandidát na rektora vysokej školy je volený akademickým senátom vysokej školy, je menovaný prezidentom republiky a má viaceré zásadné rozhodovacie právomoci. Preto nie je veľmi prekvapivé, že v procese udeľovania titulu docent nie je iba akýmsi ceremoniarom či slávnostným promótorom.

44. Z úloh (právomocí), ktoré právne predpisy určujú habilitačnej komisii a vedeckej rade, je možné usudzovať, že rektor vo väčšine prípadov nemá veľký kompetenčný priestor pre to, aby konal inak, než že na základe takéhoto kvalifikovaného návrhu titul docent aj udelí a dekrét podpíše. Tento názor kasačného súdu však nemôže vyznieť ako podpora argumentácie sťažovateľky (vid' bod č. 21), že nemá právo správneho uváženia, či dekrét vydá alebo nevydá. Preto aj keby bola právomoc rektora v tomto zmysle iba notariálna, predsa stále ide o jeho vlastnú právomoc s rozhodovacími a prieskumnými prvkami, a bez jeho rozhodnutia titul docent udelený nie je. Keby rektor na konci habilitačného konania vydal rozhodnutie o neudelení titulu, do úvahy by mohol prichádzať aj súdny prieskum tohto jeho rozhodnutia, v ktorom by bolo možné preskúmať aj dôvody, ktoré rektora viedli k takémuto rozhodnutiu.

45. Avšak z dôvodu viazanosti kasačného súdu typom konania (žaloba proti nečinnosti v zmysle § 6 ods. 2 písm. e/ S.s.p.) a kvôli požiadavke sudcovskej korektnosti sa kasačný súd ďalej nebude venovať úvahám, či takéto hypotetické rozhodnutie rektora, keby v konkrétnej veci sťažovateľky bolo vydané, by bolo alebo nebolo v súlade so zákonom. Mimo meritum sporu však kasačný súd predsa dáva do pozornosti, že pochybnosti rektora o splnení niektorých podmienok habilitačného konania potvrdila aj Akreditačná komisia a minister svojím rozhodnutím o odňatí práva, hoci v konaní, ktoré bolo celkom samostatným administratívnym konaním.

46. Potom, ako kasačný súd dospel k rovnakému záveru o tejto právnej otázke ako správny súd, hoci s mierne doplneným odôvodnením, je potrebné, aby sa stručne vyjadril aj k dôvodu, ktorý bezprostredne viedol správny súd k rozhodnutiu o zamietnutí žaloby. Kasačný súd sa stotožňuje so správnym súdom v tom, že bez ohľadu na to, či došlo alebo nedošlo k nezákonnej nečinnosti správneho orgánu (rektora), je nevyhnutné vziať na zreteľ, že právoplatným rozhodnutím ministra bolo univerzite odňaté právo uskutočňovať habilitačné konanie a v zmysle § 87 ods. 6 zákona o vysokých školách došlo ex lege k zastaveniu všetkých neskončených habilitačných konaní, čiže aj habilitačného konania sťažovateľky a preto ani správny súd nemá oprávnenie nariadiť, aby v takto zastavenom správnom konaní rektor ďalej konal.

47. Opätovne kasačný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že sám neposudzuje, či žalobkyňa v zmysle zákona naplnila materiálne (odborné) predpoklady pre úspech v habilitačnom konaní, ale sústreďí sa na otázku, či je možné a zmysluplné nariadiť žalovanému, aby vo veci konal. Aj v zmysle predchádzajúcej judikatúry Najvyššieho súdu (ktorá sa týkala ešte predchádzajúcej právnej úpravy, ale je aplikovateľná aj na Správny súdny poriadok) predmetom konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy nie je skúmanie a posudzovanie otázky, či bol navrhovateľ ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy na svojich právach a právom chránených záujmoch, ale tvrdená bezdôvodná nečinnosť tohto orgánu (rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžnč/5/2005).

48. Zároveň kasačný súd podotýka, že rozhodnutie o odňatí práva je zvláštne tým, že Akreditačná komisia a minister postupovali tak, že vlastne sankcionovali vysokú školu, ktorej rektor nepodpísal dekrét tvrdiac, že sa snaží zabrániť rozporu so zákonom. Kasačný súd sa (mimo meritum sporu) domnieva, že ustanovenie § 83 ods. 10 zákona o vysokých školách zakladá možnosť sankcionovať vysokú školu až v okamihu udelenia titulu docent v rozpore s vyžadovanými kritériami. Pokiaľ rektor „zatiahol záchrannú brzdu“ včas, je prekvapivé, že napokon bolo vysokej škole toto právo odňaté, hoci titul docent, ako bolo vyššie objasnené (viď bod č. 39 a nasl.), v spornom prípade udelený nebol. Avšak rozhodnutie sa stalo právoplatným, kasačnému súdu nie je známe, žeby bolo relevantným spôsobom napadnuté a preto je potrebné toto rozhodnutie so všetkými jeho dôsledkami

rešpektovať a zohľadňovať; v tomto konaní napokon kasačnému súdu ani neprináleží toto rozhodnutie posudzovať.

Podľa § 12 ods. 1 písm. e/ zákona o vysokých školách v citovanom znení vedecká rada verejnej vysokej školy schvaľuje kritériá verejnej vysokej školy na vyhodnotenie splnenia podmienok získania vedecko-pedagogického titulu alebo umelecko-pedagogického titulu „docent“ (ďalej len „kritériá na získanie titulu docent“) a kritériá verejnej vysokej školy na vyhodnotenie splnenia podmienok získania vedecko-pedagogického titulu alebo umelecko-pedagogického titulu „profesor“ (ďalej len „kritériá na získanie titulu profesor“).

Podľa § 83 ods. 10 zákona o vysokých školách v citovanom znení platí, že ak podľa vyjadrenia Akreditačnej komisie neboli pri habilitačnom konaní alebo konaní na vymenúvanie profesorov splnené kritériá podľa § 12 ods. 1 písm. e/, minister odníme vysokej škole právo uskutočňovať habilitačné konanie a konanie na vymenúvanie profesorov v príslušnom študijnom odbore.

49. Sťažovateľka uvádza, že v jej prípade ide o retroaktívne uplatňovanie rozhodnutia o odňatí práva, avšak tento názor nie je správny, pretože vychádza z mylnej premisy, že habilitačné konanie sa skončilo rozhodnutím vedeckej rady a titul už jej bol udelený. V zmysle vyššie uvedených záverov kasačného súdu je však zrejmé, že rozhodnutie o odňatí sa stalo právoplatným skôr, ako by bol sťažovateľke titul udelený, a preto zo zákona došlo k zastaveniu konania so všetkými dôsledkami. Napriek nepochybne ťaživým dopadom na osobu sťažovateľky je nutné urobiť záver, že v habilitačnom konaní nie je možné pokračovať a rektor nesmie titul udeliť.

50. V tejto súvislosti kasačný súd poznamenáva, že sťažovateľkou prezentované stanovisko inej vysokej školy (vid' bod č. 29), ktorá jej neumožnila iné (nové) habilitačné konanie z dôvodu duplicity, je nesprávne a vychádza z nesprávnych skutkových aj právnych predpokladov. Kasačný súd považuje za nutné uviesť, že sťažovateľka má možnosť sa habilitovať v novom konaní na ľubovoľnej vysokej škole s príslušným oprávnením.

51. Sťažovateľka ďalej namietala, že voči nej došlo k diskriminácii, predovšetkým rodovej, ale kasačný súd poukazuje na to, že táto otázka je irelevantná vo vzťahu k prejednávanej veci, pretože aj keby k určitému diskriminačnému zaobchádzaniu

so sťažovateľkou došlo, nemalo by to vplyv na kľúčový problém, teda či sťažovateľka získala titul docent hlasovaním vedeckej rady fakulty a či je možné nariadiť rektorovi, aby vo veci ďalej konal po zastavení konania s úmyslom vydať sťažovateľke dekrét, ako to žiadala. Preto kasačný súd ani nepristúpil k bližšiemu skúmaniu tejto námietky. Z obdobných dôvodov nepovažoval kasačný súd za relevantné náznaky, že v konaní rektora by mohlo ísť o akúsi pomstu či vydieranie zo strany rektora kvôli podpisu kánonicko-právnych aktov zo strany sťažovateľky. Aj keby došlo k nenáležitým obštrukciám zo strany rektora, nič by to nemenilo na posúdení, že v tomto stave vecí nie je možné nariadiť rektorovi, aby konal v zastavenom konaní.

52. S týmito úvahami čiastočne súvisí aj námietka o rozpore odôvodnenia napadnutého uznesenia s jeho výrokom, keď správny súd konštatoval, že došlo k porušeniu povinnosti konať vo veci, ale žalobu zamietol. Správny súd zrozumiteľne vysvetlil, že jeho výrok nemohol prosto konštatovať, že v určitej fáze konania došlo k porušeniu povinnosti správneho orgánu konať, ale že vyhovie žalobe by mohlo mať len podobu uloženia povinnosti konať, čo však v zastavenom konaní už možné nie je.

53. Kasačný súd poukazuje na to, že právna úprava, podľa ktorej odňatím práva vykonávať habilitačné konanie v podstate zanikne právomoc správneho orgánu v dovedy prebiehajúcim konaní, je zvláštnosťou, aká v správnom práve nebyva obvyklá. Zväčša aj pri zmenách právnej úpravy zákonodarca dbá na to, aby sa konanie riadne skončilo spravidla vydaním rozhodnutia. Zákonodarca však jasne dal najavo, že si želá, aby v takýchto prípadoch konanie nepokračovalo, a preto zaviedol pravidlo, že sa zastavujú všetky neskončené konania.

54. Pokiaľ ide o námietku smerujúcu proti nenariadeniu pojednávania správnym súdom, čím malo podľa sťažovateľky dôjsť k tomu, že sa jej znemožnilo uskutočniť jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, kasačný súd pri oboznamovaní sa s vecou dospel k tomu, že správny súd nenariadením pojednávania (o čo požiadali obaja účastníci konania) porušil svoju povinnosť podľa § 107 ods. 1 písm. a/ S.s.p., preto sám nariadil pojednávanie, aby umožnil sťažovateľke predniesť osobne svoju právnu argumentáciu a dôležité skutkové tvrdenia. Tak chcel kasačný súd po

procesnej stránke (§ 455 S.s.p.) zistiť, do akej miery bolo toto procesné pochybenie krajského súdu závažné a či došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

55. Kasačný súd na základe hore uvedených tvrdení (vid' body č. 19 až 29), ktoré sťažovateľka a jej právny zástupca na pojednávaní predniesli, dospel k záveru, že aj keby správny súd nariadil pojednávanie a prípadne aj vykonal navrhovaný výsluch svedka, nemohol by skutočnosti, ktoré vyhodnotil ako relevantné pre rozhodnutie vo veci, posúdiť inak.

56. Preto kasačný súd mal za to, že zrušenie rozhodnutia krajského súdu a odstránenie tohto pochybenia by v konečnom dôsledku nemohlo viesť k odlišnému rozhodnutiu. Kasačný súd dospel k odlišnému záveru než právny zástupca sťažovateľky, pokiaľ ide o možnosť konvalidovať, resp. odstrániť nedostatky konania na krajskom súde nariadením pojednávania na kasačnom súde. Kasačný súd by v prípade, že by na jeho pojednávaní boli prednesené relevantné námietky, ktoré by boli spôsobilé privodiť iné rozhodnutie, rozhodnutie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, aby sa správny súd ako riadny správny súd „prvej inštancie“ vecou nanovo zaoberal. Preto táto bezprostrednosť konania, ktorá bola sťažovateľke umožnená, podľa kasačného súdu dostatočne naplnila požiadavky na spravodlivý proces, hoci až v kasačnom konaní...»

41.1 Vzhľadom na to, že sťažovateľka namietala aj nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ústavný súd pristúpil aj k preskúmaniu napadnutého rozhodnutia v kontexte týchto námietok. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

41.2 Ústavný súd ale nad rámec uvedeného musí podotknúť, že najmä vzhľadom na nejednoznačnosť dotknutej právnej úpravy je pocit nespravodlivosti z utrpenej ujmy na strane sťažovateľky pochopiteľný, na druhej strane však v tomto type konania ústavný súd nemá právomoc do tejto právnej úpravy zasahovať a po ich preskúmaní musí

konštatovať, že sťažnosťou napádané rozhodnutia všeobecných súdov reflektujú a korešpondujú s uvedenou platnou právnou úpravou.

42. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

43. Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení sp. zn. 1 Sžk 14/2017 z 19. júna 2018 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

44. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžk 14/2017 z 19. júna 2018 a základnými právami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojich základných práv uznesením najvyššieho

súdu sp. zn. 1 Sžk 14/2017 z 19. júna 2018 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

45. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 47 charty ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že ide o právo, ktoré nie je na vec sťažovateľky aplikovateľné, keďže postup a rozhodovanie všeobecného súdu v napadnutom uznesení nemá podľa názoru ústavného súdu žiaden súvis s právom Európskej únie (m. m. IV. ÚS 160/2012), preto v tejto časti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmieta pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

46. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie uznesenia krajského súdu č. k. 21 S 92/2016-103 z 5. apríla 2017 a uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžk 14/2017 z 19. júna 2018, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania).

47. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2019